

РЕШЕНИЕ

№ 161

гр. Русе, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, XIV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Милен Ив. Бойчев

при участието на секретаря А.П.Х.
като разгледа докладваното от Милен Ив. Бойчев Гражданско дело № 20224520106166 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази:

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл. 344, ал.1 т.1- 3 КТ от В. Т. Т. срещу „Дани Кар 20“ ООД.

Ищецът твърди, че на основание трудов договор *****2021г. бил назначен на длъжността „общ работник“ в ответното дружество, но реално извършвал работа съобразена с инженерните му познания и опита му в сферата на автомобилизма. На 21.09.2022г. се случил инцидент на работното му място и бил увреден автомобил. Сумата за възстановяването му била около 800лв., като за причинената щета обвинили него. Управителят на дружеството Д.П.М. поискал ищецът да възстанови тази сума. Той от своя страна предложил на няколко месеца да му бъдат удържани суми от заплатата, но М. отказал и го отпратил да се прибира и да си помисли. В следващите две седмици ищецът не получил обаждане да се яви на работа, което приел за нормално, тъй като такава била практиката, да бъде викан на работа, само когато има такава, каквато уговорка имал с работодателя си. След около две седмици го извикали в сервиза, за да си поговорят. Ищецът отишъл на място и му било казано, че задължително трябва да възстанови горепосочената сума или ще бъде уволнен, а личните му вещи, които се намирали в сервиза задържани като гаранция до възстановяването на сумата.

Той не се съгласил. Следващите няколко дни никой не го потърсил. На 27.10.2022г. получил обаждане да се яви на работа, както и направил. Тогава получил заповед за уволнение №***г., което силно го озадачило, тъй като не знаел, че е в производство по дисциплинарно уволнение, това обстоятелство не му било съобщено, не му били искани обяснения. Регистрираната дата на прекратяване на трудовото правоотношение в НАП била 01.10.2022г., а заповедта му била връчена на 27.10.2022г., а като дата на издаването □ посочено 28.03.2022г. Твърди, че на са му били искани и не е давал обяснения в дисциплинарно производство.

С оглед на изложеното, ищецът моли да бъде постановено съдебно решение, с което да бъде отменено наложеното му дисциплинарно наказание „уволнение“, да бъде възстановен на предишната си работа и да му бъде изплатено обезщетение за периода в който е останал без работа – за 6 месеца считано от 01.10.2022г. в размер на 2130лв., ведно със законната лихва върху тази сума считано от подаване на исковата молба.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът изразява становище за неоснователност на предявените искове. Твърди, че ищецът е уволнен поради неявяването му на работа в два последователни дни, както и че са му били поискани обяснения за това, но той е отказал да даде такива, което е станало в присъствието на двама свидетели.

Съобразявайки становищата на страните, събраните по делото доказателства по вътрешно убеждение и приложимият закон, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

С трудов договор *****2021г., ищецът В. Т. Т. е назначен на длъжността „общ работник“ в ответното дружество „Дани Кар 20“ ООД на пълно работно време. С допълнително споразумение от 30.06.2022г. страните по трудовото правоотношение са уговорили непълно работно време – 4 часа и основно месечно трудово възнаграждение в размер на 355лв.

Със Заповед №****г., трудовото правоотношение между страните е прекратено на основание чл. 330, ал.2 т.6 във вр. с чл. 190, ал.1 т.2 КТ. В заповедта като причина за прекратяване на трудовия договор е посочено „поради неявяване на работа 2 и повече дни и липса на контакт с лицето“. Като дата на връчване на заповедта е посочено 27.10.2022г.

В представеното по делото трудово досие на ищеца се съдържа „искане“ за даване на писмени обяснения от ищеца за неявяването му на

работа на 26, 27 и 28 септември 2022г. Искането изхожда от управителя на дружеството, не е подписано от ищеца, а от двама свидетели – П.Р.Д. и М.В.П., които според текста на искането удостоверяват с подписите си отказа на ищеца на 29.09.2022г. „категорично да даде обяснения по горното искане“.

Аналогичен документ като горепосоченото искане ответникът е представил и с отговора си на исковата молба, но с разликата, че датите, които са посочени за неявяване на работа на ищеца са две – 26 и 27 септември и е посочена различна дата, на която са поискани обясненията – 27.09.2022г.

Според отбелязването в трудовата книжка на ищеца и според изпратеното от работодателя уведомление по чл. 62, ал. 5 КТ, трудовият договор на ищеца е прекратен на 01.10.2022г. В трудовата книжка на ищеца не е вписано възникването на последващо трудово правоотношение.

Свидетелят И.Г.И. установява, че познава ищеца, с когото били приятели и затова знаел, че работел в сервиза за автомобили на ответника, като имал уговорка да ходи на работа когато го извикат и имат нужда от него. Ищецът и управителят на ответното дружество също били приятели, но покрай работата нещо се скарали, имало някакъв автомобил, при тестването на който настъпила щета и не могли да се разберат за възстановяването на тази щета. Свидетелят си спомня, че на 27.09.2022г., бил заедно с ищеца, като двамата след работно време отишли в сервиза на ответника и ищецът си прибрал своите инструменти.

Свидетелят П.Р.Д. установява, че познава страните по спора и често ползвал сервиза на ответника. На 27 септември миналата година бил в сервиза, за да сменя масло на автомобила си. Знаел от ответника, че има проблеми с ищеца във връзка с работата им, тъй като той подхождал много несериозно към работата и клиентите. Въпросният ден ищецът се появил в сервиза вечерта около шест – седем часа и се скарали с управителя на ответното дружество. Свидетелят не чул добре разговора им, но разбрал, че ищецът отказва да подпише някакъв документ, за това, че са му дадени пари, заплата. Преди да си тръгне свидетелят разписал документ, че е свидетел на това нещо, на този отказ на ищеца. Бил помолен да направи това от ответника.

Свидетелят М.В.П. установява, че на 27.09.2022г. вечерта също бил в сервиза на ответника, като добре си спомня датата, тъй като си водел

хронология в „Гугъл мапс“. Познавал ответника и той му се бил оплаквал, че има проблеми с ищеца, имали някаква разпавия във връзка с някаква щета по автомобил „***“, както и за това, че често отсъствал от работа. Когато в сервиза дошъл и ищецът, управителя на дружеството поискал от него обяснения защо не идва на работа, но той отказал да даде такива. Този отказ бил удостоверен с документ, който бил даден на свидетеля да подпише. Свидетелят потвърждава, че е подписал документа съдържащ се на лист №9 от трудовото досие на ищеца.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Уволнението е едновременно дисциплинарно наказание и акт на прекратяване на трудовото правоотношение. Предпоставките за дисциплинарното уволнение (материално правната уредба на уволнението) са в чл. 187 и чл.190 КТ. Неявяването на работа в два последователни дни дава основание на работодателя да прекрати трудовото правоотношение с работника или служителя съгласно чл. 190, ал.1 т.2 КТ. Това би могъл да направи при стриктно спазва на императивните правила уредени в КТ относно дисциплинарното производство. Съгласно чл. 193 КТ, работодателят е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша работника или служителя и да приеме писмените му обяснения, неизпълнението на което правило води до отмяна на наложеното дисциплинарно наказание без разглеждане на спора по същество, т.е. дори и при доказано извършаването на твърдяното дисциплинарно нарушение. Също така законодателят в чл. 195 КТ е предвидил, че дисциплинарното наказание се налага с писмена, мотивирана заповед, в която задължително следва да е описано нарушението с обективните и субективни признаци, времето на извършването му, вида на наказанието и правното му основание (законовия текст). Съдебната практика приема, че е възможно мотивирането на заповедта да стане чрез препращане към друг документ – доклад на комисия, докладна записка за извършване на нарушението, констативни протоколи и др. Този документ трябва обаче да бъде връчен на работника или служителя като част от заповедта за уволнение.

Дисциплинарното наказание според чл. 195, ал.3 КТ се смята за наложено от деня на връчване на заповедта или от деня на нейното получаване, когато е изпратена с препоръчано писмо с обратна разписка.

Липсата на заповед, която да отговаря на горепосочените критерии също е формално основание за отмяна на наложеното дисциплинарно наказание, без да бъдат разглеждани материално-правните предпоставки за налагането му.

В конкретния случай събраните по делото доказателства не дават основание да се приеме, че работодателят е спазил горепосочените изисквания за законосъобразно провеждане на дисциплинарно производство и за неговото приключване с налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание и прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца. На първо място не би могло да се приеме, че е спазена процедурата по чл. 193 КТ и че от ищеца са изискани обяснения за неявяването му на работа. По делото са приложени две писмени искания отправени до ищеца, подписани от двама свидетели удостоверяващи отказа му да дава обяснения. Двата документа обаче се различават по съдържание, в тях са посочени различни дати на извършване на нарушението и различна дата на която са изискани обясненията, съответно на която и свидетелите са удостоверили отказа на ищеца да даде такива. Разликата между представените два документа (единия с отговора на ответника, другия представен с копие на трудовото досие на ищеца) и липсата на вписването на тези документи в специален регистър или отбелязването им по друг начин недаващ съмнение за последващото им изготвяне, дава основание да се приеме, че тези документи са съставени за целите на настоящото производство и не може да се приеме, че имат достоверна дата. Свидетелите на ответника с показанията си не биха могли да санират този порок на процедурата по чл. 193 КТ. Първият от тях не установява какво точно е удостоверил с подписа си, а вторият твърди, че е подписал въпросния документ на 27.09.2022г., а в самия документ е посочена дата 29.09.2022г.(този който му е предявен в съдебно заседание по време на разпита му). Тези неточности и разминавания, както и близките отношения на свидетелите с управителя на ответното дружество дават основание да не бъдат кредитирани показанията им, че от ищеца на 27.09.2022г. са изискани писмени обяснения за неявяването му на работа, още по-малко за кой период точно, както и за отказа му да дава такива.

На следващо място не би могло да се приеме, че заповедта за уволнение е мотивирана и съдържа минимално необходимото описание на нарушението, за да може да бъде годно основание за прекратяване на

трудовете правоотношение на ищеца. Не е ясна датата, на която е издадена заповедта. Представената на ищеца е от дата 28.03.2022г., представената от ответника с трудовото досие (стр. 8 от същото) на ищеца е от 28.09.2022г., с очевидна поправка на датата след отпечатването на документа, което отново дава основание за съмнение относно момента на изготвянето □. Също така в заповедта не е посочено кога е извършено нарушението, което е съществен пропуск в нейното мотивиране, който не би могъл да се попълни от друг документ, който да е връчен на ищеца едновременно със заповедта.

Установените нарушения в дисциплинарното производство дават основание за отмяна на наложеното дисциплинарно наказание и отмяна на уволнението на ищеца като незаконно, без да бъдат обсъждани по същество предпоставките за прекратяване на трудовото правоотношение между страните.

За пълнота следва да се посочи, че на оспореното основание трудовото правоотношение не би могло да се приеме за прекратено на 01.10.2022г., която дата работодателят е вписал в трудовата книжка на ищеца, в УП 3 и за която дата е подал уведомление до НАП. Няма спор по делото, че заповедта е връчена на 27.10.2022г. и едва на тази дата тя би могла да породи действие.

Изложеното дава достатъчно основание да се приеме, че искът по чл. 344, ал.1 т.1 КТ за отмяна на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца като незаконосъобразна се явява основателен и следва да бъде уважен.

Основателността на иска за отмяна на уволнението предпоставя основателността и на исковете по чл. 344, ал.1 т.2 и т.3 КТ.

За присъждане на обезщетение по чл. 225, ал.1 КТ работникът следва да установи, че след уволнението е останал без работа. Обезщетението се дължи в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради незаконното уволнение, но за не повече от шест месеца. Няма спор по делото, а и се установява от представената от ищеца трудова книжка, че след прекратяването на трудовото му правоотношение с ответното дружество, няма сключен нов трудов договор. В настоящото производство при съобразяване разпоредбата на чл. 235, ал.3 ГПК, обезщетение по чл. 225, ал.1 КТ би могло да се присъди за периода от прекратяване на трудовото правоотношение – 01.10.2022г. до приключването на последното съдебно заседание – 06.02.2023г. При brutно месечно

възнаграждение в размер на 355лв., обезщетението за посочения период (4 пълни месеца и 4 работни дни) възлиза на 1491лв., до който размер предявеният иск следва да бъде уважен. До пълния предявен размер от 2130лв. и за периода от 07.02.2022г. до 31.03.2023г. отхвърлен като преждевременно предявен.

Предвид изхода на спора, в тежест на ответника са направените от ищеца разноси за настоящото производство в размер на 780лв. заплатено адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 78, ал.6 от ГПК вр. чл. 1 и чл. 3 от Тарифата към ГПК, ответникът следва да заплати по сметка на Русенския районен съд държавна такса по трите уважени иска - в размер на по 80лв. по първите два и 59,64лв. по третия.

Така мотивиран, районният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна Заповед №****г. на управителя на „Дани Кар 20” ООД гр. Русе, ЕИК206534696 Д.П.М., с която е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено трудовото правоотношение с В. Т. Т. с ЕГН*****.

ВЪЗСТАНОВЯВА В. Т. Т. с ЕГН***** с адрес гр. Русе, ***** на заеманата от него работа преди уволнението – „общ работник” в „Дани Кар 20” ООД гр. Русе, ЕИК206534696, със седалище и адрес на управление гр. Русе, ул. „Опълченска“ №4, вх.5, ет.8, ап.23, представлявано от управителя Д.П.М..

ОСЪЖДА „Дани Кар 20” ООД гр. Русе, ЕИК206534696, със седалище и адрес на управление гр. Русе, ул. „Опълченска“ №4, вх.5, ет.8, ап.23, представлявано от управителя Д.П.М. **да заплати** на В. Т. Т. с ЕГН***** с адрес гр. Русе, ***** сумата от **1491лв.**, представляваща брутен размер на обезщетение за оставане без работа по чл. 225, ал.1 КТ за периода от 01.10.2022г. до 06.02.2023г., ведно със законната лихва върху нея, считано от 29.11.2022г. до окончателното ѝ изплащане и

ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 225, ал.1 КТ над 1491лв. до пълния предявен размер от 2130лв. и за периода от 07.02.2023г. до 31.03.2023г. като преждевременно предявен.

ОСЪЖДА „Дани Кар 20” ООД гр. Русе, ЕИК206534696, със седалище и адрес на управление гр. Русе, ул. „Опълченска“ №4, вх.5, ет.8, ап.23, представлявано от управителя Д.П.М. **да заплати** на В. Т. Т. с ЕГН***** с адрес гр. Русе, ***** сумата от **780лв.** разноси за настоящото производство.

ОСЪЖДА „Дани Кар 20” ООД гр. Русе, ЕИК206534696, със седалище и адрес на управление гр. Русе, ул. „Опълченска“ №4, вх.5, ет.8, ап.23, представлявано от управителя Д.П.М. **да заплати** по сметка на Районен съд - Русе държавна такса върху уважените иски в общ размер на 219,64лв.

Допуска предварително изпълнение на решението в частта за присъденото обезщетение по чл. 344, ал.1 т.3 вр. чл. 225, ал.1 КТ.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд - Русе в двуседмичен срок считано от 20.02.2023г.

Съдия при Районен съд – Русе: _____